

SVETE MOŠTI

MAJKL BERTS

Prevela
Vera Martinović

■ Laguna ■

Likovi, situacije i dijalog u ovoj knjizi plod su piščeve mašte i ne treba ih smatrati istinitima. Svaka sličnost sa stvarnim događajima ili osobama, živim ili mrtvim, sasvim je slučajna.

Majkl Berns je autor svih ilustracija u knjizi.

Naslov originala

Michael Byrnes
THE SACRED BONES

Copyright © 2007 by Michael Byrnes

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Karolini, Vivijen i Kamili

PROLOG

LIMASOL, KIPAR
APRIL 1292.

Osmatrajući s istočnog grudobrana četvrtaste kule tvrđave Kolosi, Žak de Mole se zagledao u nepregledno prostranstvo Sredozemnog mora, dok su mu bela tunika i gusta kestenjasta brada lepršale na toplom povetarcu. Za jednog viteza koji se bliži pedesetoj, njegove aristokratske crte lica – dug nos, prodorne sive oči, strogo čelo i izvajane jagodice – bile su iznenađujuće mladolike. Podšišana kosa bila mu je gusta i prošarana sedinama.

Iako u stvari nije mogao da vidi obale Svete zemlje, bio je siguran da može osetiti sladak miris njenih eukaliptusa. Prošlo je gotovo godinu dana otkako je Akra, poslednje značajno utvrđenje krstaša u istočnom Jerusalimskom kraljevstvu, pala u ruke egipatskih mameluka¹. Opsada je trajala šest krvavih nedelja, sve dok tadašnji veliki majstor² Gijom de Bože nije bacio mač i povukao se s bedema tvrđave, a njegovi ljudi su ga korili. De Bože je odgovorio: „*Je ne m'enfuit pas... Je suis mort.*” – „Ja ne bežim. Mrtav sam.“ Podigavši krvavu ruku, pokazao im je strelu zarivenu duboko u bok. Zatim je pao i više nije ustao.

---

¹ Pripadnici sultanove lične garde; moćna vojna kasta koja je svrgnula sultana i preuzela vlast u Egiptu 1250. (Prim. prev.)

² Najviše doživotno zvanje u nekim viteškim redovima. (Prim. prev.)

A sada se De Mole pitao nije li De Božeova smrt najavila i sudbinu samoga reda.

„*Monsieur*“¹, pozvao ga je glas na francuskom.

Okrenuo se ka mladom pisaru koji je stajao kraj stepenica.

„*Oui?*“²

„Spreman je da razgovara s tobom“, izjavio je ovaj.

De Mole je klimnuo glavom i pošao za mladićem u unutrašnjost zamka, a žičana košulja mu je zveckala ispod tunike je dok je silazio kamenim stepenicama. Uveli su ga u kamenu zasvođenu odaju s krevetom na sredini, u kome je ležao novi veliki majstor, iznureni Tibald de Goden. Smrdljivi vazduh zaudarao je na telesnu zapuštenost.

De Mole se trudio da ne obraća pažnju na De Godenove koščate ruke pune otvorenih rana. Lice mu je bilo isto tako grozno – samrtnički bledo, žutih iskolačenih očiju u upalim očnim dupljama. „Kako se osećaš?“ Pokušaj da bude srdačan zvučao je usiljeno.

„Onako kako i izgledam.“ Zagledao se u krvavocrven klinasti krst koji je ukrašavao De Moleovu tuniku tačno tamo gde mu je srce.

„Zašto si me zvao?“ Bez obzira na teško stanje velikog majstora, on je pre svega bio De Moleov protivnik.

„Da raspravimo šta će se desiti kada mene više ne bude.“ De Godenov glas bio je hrapav. „Ima nešto što moraš da znaš.“

„Znam samo da odbijaš da okupiš novu vojsku kako bismo povratili ono što smo izgubili“, odgovorio je De Mole prkosno.

„Ma daj, molim te, Žak. Opet isto? Papa je mrtav, a s njim i svaka nada da će biti još jednog krstaškog rata. Čak

---

¹ Franc.: Gospodine. (Prim. prev.)

² Franc.: Da? (Prim. prev.)

i ti moraš priznati da bez podrške Rima nemamo nikakve šanse za opstanak.“

„Neću to da prihvatim.“

Papa Nikola IV, prvi katolički papa franjevac i pristalica vitezova templara, uzalud je pokušavao da dobije podršku za još jedan krstaški rat. Sazivao je sinode pokušavajući da ujedini templare s vitezovima svetog Jovana¹. Prikupio je sredstva za opremanje dvadeset brodova, čak je upućivao izaslanike sve do Kine kako bi stvarao vojne saveze. Pre samo nekoliko dana, šezdesetčetvorogodišnji papa naglo je umro prirodnom smrću u Rimu.

„Mnogi u Rimu tvrde da Nikolina smrt nije slučajnost.“
De Goden je zvučao zaverenički.

De Moleovo lice se zgrčilo. „Šta?“

„Papina odanost Crkvi bila je neosporna“, nastavio je ovaj. „Ali stekao je mnoge neprijatelje, naročito u Francuskoj.“ Veliki majstor je podigao drhtavu ruku. „Kao što znaš, kralj Filip² preduzima oštre mere da bi finansirao svoje ratne pohode. Hapsi Jevreje kako bi zaplenio njihovu imovinu. Francuskom sveštenstvu nametnuo je porez od pedeset odsto. Papa Nikola se bunio protiv toga.“

„Ne mislite valjda da je Filip naručio njegovo ubistvo?“
Veliki majstor se zakašljao, zaklonivši usta rukavom. Kad ga je sklonio, tkanina je bila isprskana krvlju. „Samo budi svestan da je Filipova ambicija da kontroliše Rim. Crkva ima mnogo veći problem s kojim treba da se izbori. Jerusalim će morati da sačeka.“

De Mole je počutao. Opet se zagledao u De Godena. „Znaš šta leži ispod Solomonovog hrama. Kako možeš da

---

¹ Viteški red osnovan u Jerusalimu posle Prvog krstaškog rata. Zovu se i hospitalci, jer su počeli kao benediktinski crkveni red koji neguje bolesnike. Posle gubitka Svete zemlje red se premešta na Rodos, pa na Maltu; zato su poznati i kao malteški vitezovi. (Prim. prev.)

² Francuski kralj Filip IV (1268–1314), zvani Filip Lepi. (Prim. prev.)

ignorišeš tako nešto?“

„Samo smo ljudi, Žak. Ono što tamo leži, jedino sâm Bog čuva. Ludost je i pomisliti da smo mi učinili bilo šta da se to izmeni.“

„Zbog čega ste tako sigurni?“

De Goden je uspeo da se bledo osmehne. „Moram li da te podsećam da su se vekovima pre nego što smo mi stigli u Jerusalim mnogi drugi takođe borili da sačuvaju te tajne? Mi smo igrali samo malu ulogu u toj baštini, ali siguran sam da nećemo biti i poslednji.“ Zastao je. „Znam koje su ti namere. Imaš jaku volju. Ljudi te slušaju. A kad mene više ne bude, bez sumnje ćeš pokušati da isteraš svoje.“

„Zar nam to nije dužnost? Nismo li zato položili zakletvu pred Bogom?“

„Moguće. Ali možda ono što smo sve te godine krili i treba da se otkrije.“

De Mole se približio ispijenom licu velikog majstora. „Takva otkrića uništila bi sve što poznajemo!“

„A umesto toga će možda nastati nešto bolje.“ De Godenov glas spustio se do šapata. „Imaj vere, prijatelju. Odloži mač.“

„Nikada.“